

послѣ пакъ ся поддигнѣ и най-сѣтнѣ добрѣ ся свърши. Българія ся освободи, и остана все свободна дори до Турцы-ты. т. е. до 1390 год.

Принуденъ съмь да забѣлѣжѣ още нѣщо.

Прѣди сичко, какво тоя Ясень не е могло да бѣде едно лице, нѣ тукъ сѣ были повече отъ десятинѣ, може и повече отъ стотинѣ человекѣци. Много бы было за одного да извърши таквось голѣмо дѣло. Ала то е тѣй отдавна было, извори-ти сѣ тѣй едностранни и невѣрни, щото трѣбва да отдадемъ на одного человекѣка всичкѣ-тѣ онѣжѣ славѣ, кой-то може бы мнозина да сѣ заслужили.

Друго, тая слава ся види, като да е окаяна съ двѣ нѣща: първо, подиграваніе-то съ чудотвореца, второ, дѣто Сурсувуль и негова-та дѣщеря живи изгорѣхѣ съ пріатели-ты и домашни-ты си.

Колко-то за първо-то, то всичка-та ненѣравственность на чудотворнѣ-тѣ иконѣ пада на Гърцы-ты, кои-то съ систематическо-то си вліяніе въ душѣ-тѣ на Българскыя народъ докарахѣ тѣй, щото не можехѣ вещь нѣравственны средства да го побудять, тѣй щото у тоя народъ нищо друго не остана, освѣнъ тѣй, че не е Гръкъ. Защо-то додѣто Българскый народъ ся не отреди, додѣ не изгуби свои-ты особности, кои-то го отличавахѣ отъ Гърка, дотогасъ не трѣбаше да ся отчайва. Всякой часъ можеше да найдешъ въ негово-то сърдце нѣкакѣвъ си Св. Димитрія, за да го поддигнешъ на Гърци-ты и да отворишь бой. Св. Димитрій не бѣше поводъ, бѣше само изговоръ. Такывы изговори, малкы като зърнице отъ пѣськѣ, а голѣмы въ послѣдствія-та си, има пѣлно въ исторіѣ-тѣ.

Колко-то за второ-то, азъ быхъ рѣклъ, чи нѣма доста голѣмѣ, нито доста скѣпѣ жертвѣ. Ясень жертвува дѣда си и сгоденицѣ-тѣ си, ала добы гърцкы-ты твърдини. Азъ мыслѣ,